

[Vagn Bro.]

Jeg skal ellers kun gøre den Bemærkning, at jeg forstaar meget vel, som Stillingen er, ogsaa gennem det vi hidtil har hørt, at en Folkeforsikringslov af det Omfang, som jeg havde ventet og haabet at man kunde faa gennemført, sikkert bliver vanskelig at naa frem til, og da vil jeg for mit Vedkommende ogsaa være tilfredsstillt med, at vi kan faa gennemført en Kombineret af Aldersrente og Folkeforsikringstanken, idet jeg dog gerne vil understrege, at ud fra det Grundsynspunkt, jeg har, bør de Præmier, som indbetales af de forsikrede, altsaa saa godt som alle her i Landet, i alt Fald i det væsentlige tilkomme disse. Jeg tror, det vil baade følge af den retfærdige Lighedsbetragtning og ogsaa deraf, at da først er man i Stand til at benytte det Argument, der ligger i Ejendomsrettens Betyggelse, som vil kunne føre disse videre frem paa Opsparings Vej, netop til bedste for det hele Samfund.

Jeg skal ikke komme meget ind paa flere Ting. Jeg ønsker kun at gøre den principielle Betragtning gældende, at naar man har talt fra forskellige Sider om, at vi kan ikke lade en 38-aarig Praksis gaa ganske uændret hen, er det efter min Mening fuldkommen rigtigt, men det kan da i hvert Fald ikke gælde for ufødte Slægter, det maa dog være givet, at de, som endnu ikke er til Stede i Samfundet, ikke vil kunne faa nogen som helst Ret til at henpege paa en Ordning, som har været gældende i deres Forfædres Tid. Og jeg vil ogsaa sige, at jeg finder det heller ikke rigtigt for dem, som endnu ikke har opnaaet den Alder, ved hvilken Præmiebetalingen skal begynde. Derfor vil vi meget vel kunne gaa frem ad disse Veje uden at krænke berettigede Forudsætninger, idet vi klart siger til dem: Naar den Tid begynder, da I skal betale Præmier, har vi her til Lands et nyt Komplex af Love, et nyt Princip paa dette som paa andre Lovgivningsomraader, og nu maa det være gældende for jer. Derfor synes jeg ikke, man med Rette kan anføre det som et Argument mod, at vi forlader det Princip, vor Lovgivning hviler paa i Øjeblikket. Og det er altsaa mit Synspunkt, at hvor udmærket det Lovgivningsprincip end er, som vi har i Øjeblikket, hviler det dog paa en socialistisk Opfattelse — det kan man ikke komme bort fra — nemlig derved, at det giver en vederlagsfri Ydelse til nogle og ikke til andre. Derimod er Tanken i det Forslag, som her drøftes — jeg er enig med mit Partis ærede Ordfører i, at selve Forslaget,

som det er formet, ikke vil føre frem til det rette Maal, men altsaa selve *Tanken* i det, har netop den individualistiske, og jeg tør ogsaa nok sige: den frisindede Samfundsordning til Grundlag, og den Værdi, som ligger deri, er, at man søger at gøre stadigt flere Mennesker ikke blot politisk frie, men ogsaa økonomisk frie.

Til Slut vil jeg lige omtale et Spørgsmaal, som indeholdes i det tredie Lovforslag, nemlig Spørgsmaalet om den tvungne Skattebetaling. Det er noget, som vi i og for sig kunde drøfte ganske uanset Spørgsmaalet om en Folkeforsikring, og jeg vil for mit Vedkommende erklære mig som Tilhænger af denne Tanke. Jeg vil gøre det ud fra følgende Betragtning: Vi har jo en Mangfoldighed af Skatter her til Lands, og man har fra alle Partiers Side ment, at naar man vedtager dem — det gælder altsaa navnlig de direkte Skatter — skal de selvsagt ogsaa betales, og da Forholdet dog er det, at der ikke paalægges nogen Mand eller Kvinde større Skattebeløb end det, som følger af Loven om de direkte Skatter, altsaa et Beløb, der staar i Forhold til det foregaaende Aars Indkomst, maa det ogsaa være rimeligt — og jeg kunde i og for sig tænke mig, man fra alle Sider vilde finde det fuldt naturligt —, at dette Skattebeløb betales forlods. Jeg mindes, at jeg en Gang, jeg tror, det var i en Retssag, saa et Eksempel fra de sidste Krigsaar paa, at en Mand og hans 3 Sønner, som tilsammen i to paa hinanden følgende Aar havde haft en Indkomst af 22 000 Kr. om Aaret, overhovedet ikke betalte direkte Skat i den Tid. Forholdet var nemlig det, at de paagældende boede i et enkelt Værelse, og at de kun havde deres Sengetøj og Gangtøj — og det er jo undtaget og med Rette undtaget fra Udpantning. Alt, hvad de i øvrigt tjente, blev brugt i deres andet Hjem, om jeg saa maa sige, altsaa paa de forskellige Restaurationer. Hvorfor skulde dog saadanne store Skatteydere ikke betale Skat efter den gældende Lov? Det vilde man opnaa ved at indføre et saadant lovligt Krav om at der skal betales af de Indkomster, der har været, men den Udformning, det foreliggende Lovforslag har faaet, er maaske ikke den rette. Jeg skal til det anførte Eksempel føje, at helt slap de jo ikke for at betale Skat, idet den ellers saa foragtede Skat, der bærer den højtærede Finansminister N. Neergaards Navn, Restaurationsskatten, heldigvis medførte, at noget af de 22 000 Kr. kom ind i Statskassen. Men hvorfor skulde disse Mennesker ikke ogsaa ud fra den Be-